

Løvrigt skal man angaaende de for- nævnte 3 Punkter, hvor Arbejdsgivernes Repræsentanter anser Ændringer for nød- vendige, henviser til efterfølgende af Fælles- udvalgets Formand i Udvalgs-Beretningen fremsatte Udtalelser, til hvilke man kan henholde sig:

1) § 3 giver Forligsmanden Beføjelse til under truende Forhold at indkalde de stridende Parter til Forhandling og paa- lægger Parterne Mødepligt, idet den dog indeholder det i lovteknisk Henseende ret ekstraordinære, at Overtrædelse af denne Pligt ikke er belagt med nogen Straf. Man har ment, at den blotte Tilkendegivelse i Loven om Pligt til at følge Indkaldelsen vil være tilstrækkelig tvingende Motiv for Parterne, der næppe tør paadrage sig Odiet ved at holde sig tilbage i Strid med Loven.

Og skulde Situationen undtagelsesvis stille sig saaledes, at en Part alligevel saa sin Fordel ved at trodse den lovhjemlede Forligsindkaldelse, kan man sikkert ikke gøre Regning paa, at en ved Straffebøder fremtvungen Forhandling vil kunne føre til noget Resultat.

Arbejdsgivernes Repræsentanter finde det imidlertid endog betænkeligt at paalægge Parterne som Pligt — selv uden Strafansvar — at efterkomme Indkaldelsen, idet de frygte for, at en saadan Indkaldelsesmyndighed, naar den ikke bruges med Varsomhed, i Stedet for en Hjælp for Parterne vil kunne blive til Skade eller dog til Besvær. De foretrække derfor at indskrænke Forligsmandens Myndighed til at *indbyde* til Forhandling; en Indbydelse, som det vel oftest overfor den offentlige Menings Tryk vil være de paagældende Parter vanskeligt at afslaa, men som man dog uden Lovover- trædelse vil kunne unnlade at efterkomme. De mene, at der let vil kunne foreligge Tilfælde, hvor det for Arbejdsgiverne er Pligt ikke blot i egen Interesse, men ogsaa af Hensyn til Samfundets økonomiske Trivsel at stille sig afvisende overfor fremkomne Krav, og at de bør kunne betone dette ved at afslaa enhver Forhandling.

Det foreliggende Lovforslag gaar imid- lertid ud fra, at det bør være en Borger- pligt at møde til Forhandling, naar Sam- fundet trues af en Arbejdsstandsning, og at dette ikke udtales med tilstrækkelig Styrke, naar Forligsindkaldelsen kun er en „Indbydelse“.

Endvidere synes det mere stemmende med den Værdighed, der bør omgive For- ligsmænd, at hans Indkaldelser *skal* efterkommes. Og endelig, hvis en af Par-terne ser sin Regning og sin Taktik i at

synes uvillig til og afvisende enhver For- handling, ses det ikke, at han bliver svækket i denne sin Holdning derved, at han maa give Møde til Forhandling som Følge af et Lovbud. Paa den anden Side kan der ikke ses bort fra den Mulighed, at der selv ved et tvungent Forhandlingsmøde vil kunne blive opklaret Misforstaaelser og anvist nye Udveje, som uformodet ville kunne bringe Striden til en for alle Parter tilfredsstillende Afslutning, selv om Ar- bejdsgiverne maatte have Ret i, at de lang- varige Forhandlinger, der ordentligvis vil gaa forud for en Konflikt, ville gøre denne Mulighed mindre sandsynlig.

2) § 5 beføjer Forligsmanden til, naar Arbejdsstandsning er indtraadt, uden Parternes Samtykke at fremsætte Mægling- forslag og eventuelt — til Udarbejdelse af et saadant — at tilkalde et Nævn af upar- tiske Mænd.

Denne Ret mener Arbejdsgivernes Re- præsentanter dog kun bør gives Forligsman- den, naar begge de stridende Parter ere ind- gaaede derpaa. Ellers frygter man, at den of- ficielle Forligsmægling vil komme til at virke som et regelmæssigt Pres paa Arbejdsgiverne til overfor ethvert opstillet Krav dog at give noget efter, idet et af Forligsmanden og eventuelt et Nævn formuleret Mægling- forslag let vil faa en saadan Magt over den offentlige Mening, at det faktisk bliver uimodstaaeligt og i Virkeligheden faar den samme Myndighed som en afsagt Voldgiftskendelse. Og da man nu fra begge Sider er enig i at tage Af- stand fra tvungen Voldgift i Interesse- stridigheder og kun at antage Voldgift i saadanne Sager, naar begge Parter have truffet Aftale derom, mener Arbejdsgivernes Repræsentanter, at man heller ikke konse- kvent kan gaa med til en tvungen Mægling- institution, der praktisk vil komme til at virke med samme Styrke som en Voldgiftsret og tilmed en Mæglinginstitution, for hvil- ken der i Lovforslaget ikke er givet nær- mere betryggende Regler, hverken om dens Sammensætning eller dens Virkemaade.

Af Hensyn til den for Forligsmanden nødvendige Frihed til at handle efter Øje- blikkets Tarv indeholder Lovforslaget ikke regulerende Bestemmelser i nævnte Ret- ninger; men *dels* gaar Lovforslaget heller ikke ud fra, at et for en af Parterne virke- lig uakceptabelt Mæglingforslag vil faa den af Arbejdsgivernes Repræsentanter befryg- tede tvingende Magt, *dels* mener man, at naar Arbejdsstandsningen er udbrudt, er det offentlige saa interesseret i Sagen, at det ikke ved Vægning fra Parternes Side skal